

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára Egész évre . . . . . 8 K Fél évre . . . . . 4 - Negyed évre . . . . . 2 - Egyes szám ára 20 fillér.	Felelős szerkesztő: OSZESZLY M. VICTOR.	Laptulajdonos és kiadó: BALKÁNYI ERNŐ.	Kéziratokat nem adunk vissza. Szerkesztőség és kiadóhivatal: B alkányi Ernő könyvkereskedésben Alsólendva. A nyitlér sora egy korona.
--	--	---	--

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Magyar bajnokok diadala.

Irtá: HEGEDÜS FERENC (Zalaegerszeg.)

Minden igaz magyar szívet jóleső örömmel tölti el az a siker, amelyet magyar ifjaink a Londonban tartott olimpiádon kivívtak.

Szükségünk volt ilyen sikerre. A külföld véleménye szegény hazánk és fajunkról bizony nem valami hízelgő volt, amit rontottak még azon események is, amelyek a közelmultban zajlottak le közelteinkben.

Mondhatnak és firkálhatnak azonban róluuk Luegerék bármít, az annyira lekiacinyelt „oszlrák provincia” megmutatta, hogy igenis önálló nemzet vagyunk, s mint ilyenek, saját örökre támaszkodva volt bátor-ságunk és erónk egyes dicsőített nagy nemzetek fölé emelkedni.

Az a babér, amelyet magyar ifjaink nemzetünk koronájára megnyertek, örömet érdemel. A világ összes országai között a londoni olimpiádun ifjaink a harmadik helyen álltak. Éleg szép siker. Nem állt ott sem az orosz, sem a nagy német, svéd, görög, de még az olasz sem.

Nemes büszkeséggel írom e sorokat, hogy e kis hazánk — a nagy Kárpátok alján lakó — maroknyi törekvő, lelkes hű népe mégerdemli a dicsőséget és azon jó véleményi, amellyel róla most a külföld eltelve van. Megérdemelte ott kinn az a kül-

lönálló kis magyar csapat a derék angolok tapsát, amellyel azok az elismerésüket és tiszteletüket a magyar Hymnusz iránt kifejezték.

Ezekután még inkább törekednünk kell arra, hogy a tornászák, vívák, céd övöszet, birkózás és uszák ifjainkank intenzívebb foglalkozása legyen. Mert a mai modern szellem megkívánja, hogy a test is kellően kilegyen edzve és fejlődve, amiatall annak egészsége is meg lesz óva. Pedig régi igazság az, hogy ép testben lakik csak ép lélek. És nekünk magyaroknak mindkettőre nagy szükségünk van.

A nagy nemzetek között, amelyekkel körül vagyunk véve, — egyedül állunk, védtelenül, magunkra hagyva. Már ennél fogva is szükségünk van arra, hogy a világversenyben megismerjék őket karunkat és lelkünket. Szüksége van hazánknak minden fiára, hogy erős katonája, hős védője legyen: ha nem egyenruhát visel is. Erős karokra, hős, de egyszerű mint művelt lelkekre van szükségünk, mert csak ilyenekkel lehet küzdelmet nyerni.

Nem lenne helytelen dolog, ha intézeinkben megkettőzött mennyiségben fordítanánk időt a tornászás és testedzés gyakorlatára. S ha csak lehet, azt nem a zárt falak, de a szabadban végeztetni.

Ilyenfornában talán nem fogunk olyan sorsra jutni, mint Franciaország, ez a magas kulturájú elmes nép, amelynek az idő hala-

dásával fiaí nem hogy szaporodnának, hanem egyre csökkennek.

Ennek oka bizonyára a satnyulásban keresendő. Kevesebb a házassulók száma is; és azok is annyira kényelmesek, hogy keveset törődnek azzal, hogy fajuk erejét és tisztaságát megőrizze.

Ott hiányzik a lelkesedés. Nem történnek nemzetik erkölcsi jövővel; pedig az erkölcsi lazulást a fizikum bomlása és satnyulása követi.

Tanuljunk végre a más káran is. Erőseknek kell lenniük testben és lélekben. Ha ez megvan, úgy tudjuk hazánkat és egymást szeretni. És ezzel pedig legyőzhetelenek vagyunk.

Vajna adná a mi jó Istenünk, hogy a jövőben, a mi sok könnyét és vért látott tricolonára a londoni olimpiaverseny eredményénl fénesebb dicsőségre ebredjen!

Orosz menekültek városunkban.

Kievből Palesztináj — székéren.

Hétfőn a déli órákban érdekes vendégek voltak Alsólendvának. Nyolc székér orosz menekült — férfiak, nők és gyermekek egyeesen — vándorolt át a városn s néhány órára megpihentek falaink között. Kievből jöttük Bukovinán keresztül Magyarországra, s Bécsebe igyekeznek. Ott egy zsidó főúr valószínűleg pártfogásába

Tropka Janó.

Irtá: FERUS.

Az est már jó későre járt, minden csendes volt a faluban, csak néha-néha zavarta meg a csendet a kuttyák vakkantása.

A falu melletti erdőkecskőből szivetrázó hangjai hallatszottak egy pásztorfúruljának; valami olyan bus, olyan megható volt a hangjaiban, amely a legzordanabb szívű embert is könyökre bírta fakasztani.

Az erdőcske szelén egy atléta-termetű ifjú üldögélt egy levágott fa törzsén, az ő furulyája sírt olyan keservesen. Szolgálatban volt a faluban Pörge di bíró házánál, tegnap hagyta el a helyét. A faluban mindenki csak Janónak hívta.

Azért hagyta el a helyét, hogy elme gy innen messze-messze, oda, ahol még a madár sem jár, hogy még híret se hallja soha ennek a falunak. Könyűt ezt kimondani, dej de nehéz megsejdecni! Hányzor neki indult már, hogy elme gy világra, de egy láthatatlan erő mindig visszatartotta. Hisz itt született, itt töltötte gyermek és ifju éveit egész mostanáig, itt nyugosznak a szülői is, ennek a falunak a tetemetőiben. Hej, nehéz ezt a helyet itthagyni, mert még más is van, ami a földet köti... Ha csendes esteken megszólal bántós furulyája, jól tudja, hogy e hangokra megnyílik egy virágos ablak s ha más nem is, de a szőke kis leány, ép úgy átéri a furulya bus panaszáit, mint az ő fájo szíve.

Majd az a gondolat támadt, talán jobb volna, ha minél előbb elmenne, s ha majd messze más határon lesz, talán az a kis leány is köny-

nyebben feled. Reménye ugyanis lehet arra, hogy Pörge di uram neki adja a kis Erzséket, hisz megmondta neki szentül-szembe, hogy csakis magyar embernek adja, de ilyen ágról száradótónak soha. A szívet úgy mardosta ez a gondolat. Istenem, hát vétké az önéki; tehet ő arról, hogy nem magyarok született? Hisz ő sohasem vallotta magát másnak, mint magyarnak; magyar földön ringott a bőléseje, itt dolgozott véres verjetétek izvadva, ezen a földön számított a boldogságra, itt is akart meghalni. Hisz ő úgy szereti ezt a földet, hogy szívsebben lenne itt koldus, mint máshol dászgadag...

A faluban az éjjeli ör az éjjelt kiálította. A furulya hangja lassankint elnémult... Szegény Janó a fűre lehevredve egy fatörzsre hajította a fejét és elaludt.

Másnap nagy riadalom volt a faluban. A falu apraja-négyje nagy sivalokdással futott a falu egyik vége felé, erősen kiáltozva:

— Komédiások jönnek, hej, komédiások jönnek!

A falu melletti erdőcske szelén, ahol előző este Janóval találkoztunk, ittötök fel a komédiások a sárukat.

Este tömve volt a nézőiér. Az öreg Pörge di uram is ott állt a falubeli előkelőségekkel az első helyen, — már jobban mondva ez volt az első és az utolsó hely is, több ülés nem lévén. — A bohóc fúra arcfintorgatásaival aratta a nagy tapsviharokat. Egyszer csak belép ám a társulat herkulése, egy hatalmas termetű német és a falubeliek nagy csodálkozása közben produkálta

erőmutatványait. Amidőn ezekkel végezett, hetékén hirdette a herkulés, hogy aki ki mer vele menni bírakra és őt legyőzi, az ötven pengő jutalmoldiját kap. De nem volt kedve senkinek sem kimenni vele. Erre a német elkezdte a magyarokat gyalázni:

— Ejnye, hát ez az a híres magyar nemzet! Itt vannak azok a rettenthetetlen bátorságú férfiak? No most látom, milyen bátrak, hahaha, túltesznek akármelyik vénasszonyon!

Hej, be sok kéz szorult erre ökölbe. Pörge di uram is lehuzta kalapjának szelét a szemére, mintha a lámpa világa alkalmatlanságnok néki nem... Hiszen olyan legény akadt volna elég, aki ökölrel vagy fókással nagyon szívesen ki ment volna vele, de hát birkózni az már egészen más, szegyenben maradni pedig egyik sem akart.

Ez így tartott már két este. A német mindig csufandórosabb hangon gyálázta a magyart.

A harmadik este Janó is elment a komédiába, már nem azért, mintha a komédiások mutatványait vonzatták volna oda, hanem a szíve szavai, hogy Erzsike is ott lesz és így meg egyszer, talán ez életben utoljára, láthatja. Most már végleg elhatározta, hogy még ebben az esteben elhagyja a falut örökre.

A nézőiér hátterében húzódtott meg Janó és onnan tekintgette jobbra, balra. Nem is csalódott, a kis Erzsike ott állt Pörge di uram mellett. Szegény Janó, egyike csak őt nézte és némileg enyhítette fájdalomát az, hogy amidőn a többiek jöttek kacsagat, Erzsike csak egy kissé mosolygott és oly merengve nézett, mintha ez őt igen kevéssé érdekelte.

Megint belépett a német, megint elkezdte

veszi a nyomorultakat és tovább küldi Palesztina felé, ahol megtelepedni óhajtanak. Mind vagyonnal tönkretett, vagy részeg katonák martaléka lett s nekünk nem maradt más, mint a rajtuk levő ruha és az irgalmas emberekbe vetett hitünk. Ha elérünk szerencsésen új hazánkba, dolgozunk tovább, de többé feléje sem nézünk Orosz-oroszagnak.

A törődött lelki, napisütöttsé zsidó-ferfi aztán elbucszott munkatársunktól, hogy társával együtt inát mondjon. Majd felkantarozták apró lovakait és gyors vágtaissal, mindannyian az elkéserdes látható jel-vél az orokson, elhagyták a várost.

De előbb megköszönték azt a 33 koronát, amit Bäder Hermán gyűjtött a számukra.

Aranyos ur pörösködik.

Baja van a „Hiradó“-val.

Aranyos s Nándor uradalmi napidíjas gondolt egy merészet és nagyos s — becsületésért — vagy mi az ördögért beperelt engem. Én nem vagyok gondolatolvasó és éppen ezért nem tudom megjelteni, mit akar tőlem ez az ur, akit csak a nagy hirre verdőtött Baross-utcai boszorkányjárás óta ismerek; de annyit sejtök, hogy igen rosszul eshetett szegénynek a mult számunkban közreadott — s a boszorkányjárásra vonatkozó — cikkünk, amelyben azonban éppen úgy nem akartuk sérteni őt, mint ahogy én is sértetlen.

Ugy áll a dolog, hogy az aranyos által is jól ismert boszorkány-igényben való nyomozás során csendőrségünk igen sok terhelőt talált Aranyosékra nézve, minek következtében egy szép napra letartóztaták Aranyos ur Artúr fiát, egy foglalkozás nélküli legényt és egy cseleddet. Aranyos ur fiával próbárait végeztették a csendőroök, ami arra a kellemetlen tényre vezetett, hogy a csendőroök igen nagy hasonlatot találtak az Aranyos ur fiának bejeli és a névtelen levelek betűi között, — ezért feltüntettek a fiut a helybeli kir. járásbíróhoz.

Mindzeket megírta — kevés kivétellel — az ősszeg megyei lapok, megírta mi is. A kir. járásbírószólt az ügy az ügyesség elé került, mely — megtelelt tanua hiányában — eljeltte a vádat, Aranyos ur fia ellen pedig az eljárást megszüntette.

Ez két héttel ezelőt történt.

Mikor mi tudomásul vettük az ügyesség döntését, Az alsólendvai boszorkányjárás epilógusa” című cikkünkben kötelesség szerien per-

traktáltuk az ügyet, de vigyáztunk arra, hogy senki becsületét ne sértjük, meg ne bántuk. Azt irtuk csupán, ami a csendőrségi nyomozás eredményének alapján jognak volt írni, — és aki mégis azt állítja, hogy ártatlan emberek becsületét akartuk számszándékkal belegazolni, az szemérmelenné hazudott.

Ez pedig nem büntetőndő esemény. — Az sem lehet büntetőndő esemény, hogy egyes megyei lapok hiradását helyreigazítandó, egy helyen megjegyeztük, miszerint Aranyos ur fia jelenleg még nem hlye, legfőbb meg csak az ítélet. Ennek kijelentésével tartoztunk a helyeséggel megváltott fiúnak, Aranyos urnak és végül magunknak. Hogy az illető mondat nem úgy került az újságba, ahogy ártatuk, hanem kissé el fordítva, az nem a közlemény írójának, hanem a nyomdának a hibája volt.

Mi mindvégig érmetlenül akartuk hagyni Aranyos urnak kétségelmentli hízelgő nevével, — ezért mai napig nem is említettük közleményünkben. Pedig hát ha annyira akartuk volna sérteni Aranyos ur becsületét, mint ahogy ő hiszi, akkor — tessék elhinni — már régen kiirtuk volna.

Mindzeket összegezve, ismétlem, én nem tudom, mit akar velem Aranyos ur. Lehet, hogy a nagy kánikulában szörnyen unakozik s hogy unalmit némileg elűzze, bűnbakot keres, akin nyugodlanság. Én mindenesetre nagyon megköszönöm, hogy éppen engem szemelt ki áldozatul (mert hiszen én sem mondtam mást, mint amit az ősszeg város mondott), de úgy talán, hogy kissé költségesen, hogy én vágtam a fogszejt. Mindenesetre okosabb lett volna, ha nem a bíróság előtt kereste volna a becsületét, hanem ott, ahol — állítólag — el akarták venni őtől. Mindkétlen szegény ördögök lévén, a bíróság elé való máskzáis idegen v o r s o b a: nemcsak kellemetlen, hanem költséges is. És féő, hogy nem én réam nézve lesz költösiem.

Részemről nyugodt lelkiismerettel, ártatlansággal teljes tudatában, emelt fővel állók bíráim elé, beíva tanuibam és azokban, akik az igazságot egyforma mérlekké mérk. — Hiszem, hogy ostitaanul megurcolt neveknek fényes elégtelt tudók szerezni a láblankodókkal szemben s be tudom bizonyítani, hogy rajongón szeretett lapunk az „Alsólendvai Hiradó” mindig a törvény keretein belül működik s távolról sincs szándékában ártatlan emberek becsületét sárral megdöbálni, de viszont kötelességének ismeri a bűnöskö feltől pardon nélkül tiltékzni.

Téhat a viszonylatásra Aranyos ur, — a zalaezergerzi törvényeski tárgyalóteremben!

OSZESZLI M. VICTOR,

é lap I-szerkesztője.

gyalázni a magyarokat, — már Janó figyelmet is magára vont.

— Hej, híres legények, híres magyarok! Hát az inatokban tartjátok ti a batorságotok? Na, hogy szép! Majd ha élmegyek vissza hazamba, elmondom ám, hogy láttam Magyarországon sok vénasszonyt, de férfi, igazi férfi egyet sem. Milyen sok szép leány van itt Magyarországon és ilyen gyáva fickókhöz kénytelenek férjhez menni! Szegény, szegény magyar lányok! Hahaha!

De már ezt Janó nem hallgathatta. Kiugrott a jászó-terre, felgyűrte lobogós ingujját és lángra gyúlt arccal, harsogó hangon kiáltott a herkulésre: — Ide gyere német, aki lelked van! Tovább már nem tűnök, hogy gyozdát a magyart, majd megmutatom én neked, hogy van itt olyan legény, aki ilyen hitvány némettel elbánik.

A német egy kissé gyúnta szemekkel, de tehetése szerint gyunt erőltette nézte a hatalmas karu és termelti Janó.

Felállott a küzedlenre. Janó körülzézett, szemel talalkoztak Erzsike szemével és e sugarként mintha szászor erősebbnek érezte volna magát. Pörgedi uram is felgyűrte a kalapja karimáját és merően nézett Janóra, mintha nem akarta volna hinni a szemecnek. A falubeli előkelőségek egyre hangoztatták maguk között:

— Milyen derék egy gyerek ez a Janó; milyen bátran kiállt ott létere a magyar becsület védelmére!

Pörgedi uram is közzé szólt:

— Tűzfűtök, ha legyőzi azt a ebádat németet, akkor még én is gondolkodom valami...

Azzal Erzsikére nézett, aki elpirult erre, mintha érezte, tudta volna, hogy miről van szó. Janó és a hercules összekaptak. Mintha két

fenevad viaskodott volna, úgy dobogott a föld lábalkaik alatt.

— Nem sokáig tartott a küzedlem, mert Janó egy ügyes oldalugással a német felkapta a levegőbe és ott létere olyan magyaron hozta érintkezésbe a német által gyalázott magyar földdel, hogy a németet lepedőben vitték ki. Hejh, volt hangos éjénzés, Janó felkapta a levegőbe és úgy hordozták körül a cirkszuban a falubeliek. Az est hőse Tropa Janó, az eddig minden falubeli magyar által lenézett öt legény volt.

Pörgedi ur az esküdekket együtt ököllet volt kénytelen magának utat törni a sokaságon, hogy Janóhoz juthasson.

— Janó fiam, valamit mondanék! — szólt Pörgedi.

— Tessék bátýáramom, — felelt Janó!

— Te fiam, te igen-igen derék gyerek vagy, — mondta Pörgedi, könyvelábado szemekkel, — megbocsájtsz-e nekünk azért, mivel ezelőt lenéztek, mivel nem vettünk téged magyar számba?

— Oh bátýáramom, szót sem érdemel.

Eközben odament az egyik német és át akarta adni Janónak a jutalmódját, de Janó visszautasította és csak annyit mondott:

— Nem azért tettem!

— Janó fiam, — szólt ismét Pörgedi, — gyere el mihozáknk, mondanék én neked valamit.

Közönmön bátýáramom a meghívást, de nem mehetek, mert még má e chagyom a falut, talán örökre.

— Janó fiam, hátha én adnék neked egy ajándékot, akkor sem jönnél el hozzám, akkor sem maradtál itt a mi falunkban?

— Közönmön, ajándékot nem fogadok el senkitől sem, mert hála a jó Istennek, van két örös

karom, amelyekkel meg tudom keresni a mindennapi kenyeremet.

— No fiam, nem éről van szó, — mondta Pörgedi egyre könyözve. — Egészsem van az. Aztírt nagyon kériek, fogadd el a meghívásomat, talán nem bánod meg.

Erre Janó, hogy volt gazdánknak kedvét megtegye és némi elörzött is hajfiva, elment Pörgedi uramékkal haza. Ott ment mindig Erzsike mellett, nem tudta, örüljön-e vagy sirjon. Amikor hazérték, Pörgedi uram leültette Janót a pitvarba és meghagyta neki, hogy várjon, amíg ő az ajándékot átadja. Szegény Janó csak vár, vár, — úgy fájt neki, hogy Erzsike még egy szóra sem jött ki hozzá, majd az a gondolatja támadt, hogy talán jobb lesz, ha ne is jön ki, hisz úgy még nehezebb lenne a válás, a bucsu e kis falutól és lakóitól, pedig már milyen közel van az idő.

De ime, megnyílik az ajtó és Pörgedi uram meg a felesége kezénel gyáva vezeték ki a kissé piruló, de boldogan mosolygó Erzsikét, és Pörgedi uram Janó elé állva e szavakkal mutatót Erzsikére:

— Fogadd el tőlünk, édes fiam; ő a mi ajándékunk.

— Bátýáramom és édes nénémasszony, nem érdemlen én ezt a nagy kegyet, — szólt Janó, az öregek lábai elé borulva.

Erre Pörgedi felemelte Janót és oda vezette Erzsikéhez, mire Janó megfedtekedve mindenkől, az öregek átadta köztől dílette kétyére Erzsikét.

Hogy ezután elment-e Janó világra, hogy milyen vevő lett a lakodalmán; hánygy sántultak meg a sok táncolásban, — azt mindenki gondolja el tetszése szerint...

— **Megtörtént.** A családmenájon egy kalandgyógyó fiatalember táncra kért föl egy hölgyet.
— De hiszen nincsen keztyű a kezén, — mondta indignálódva a konyhabőgőly.

— Nem baj, majd azután mosakodom.

— **A pince tulajaja.** Özv. Neubauber Andrással szállótulajdonosi szolgálat Völgyi István radamosi legény. Az evőeszközök pucoła legelőst estig, nem csóda tehát, hogy elunta a tisztességes életet és valami izgalmasra vágott. Vasárnap este tehát leballagott a borospincebe s miután alaposan körülnézett, jól megédesmálta a jótalpa italokat, sőt arról is akart gondoskodni, hogy barátaianak is jusson. Amde nyakonesittek az ípszték és átadták a csendőrnöknek.

— **Zsákbavarrót gyermekhulla.** Borzalmas leletré bukkant a nagysali határban királyi csendőrség. A község határában egy cseresznyefa tövében egy zsákok találtak, melyet mikor kibontottak, egy jól kifejlesztett gyermek ijesztő hulláját találtak meg benne. A kis gyermek már rég ondathekkelt. Kétségtelen, hogy büntényről van szó s valószínű, hogy a szívelein egy ilyenüdmő akart megmenekülni bünszerelemben fogant gyermekétől. A csendőrség erélyesen nyomoz a tettes után.

— **Nagy tűz Sormáson.** Nagy tűzvész pusztított július 30-án a záli Sormás községben. Eddig ki nem emlegették, hogy a község Gál lakóházát, majd a szomszédházakat csaptak át a lángok. Víz nagyon kevés volt, ami az oltást igen meghihezítette. Tizenhat épület égett el, tizenkét család jut-é koldusbotra.

— **Verekedés a vásárban.** Weller Miksa baksai és Benzék Lajos dobróznaki szobák kedden városunkba jöttek a vásárra. Mindketen a járásbírósg előtt akartak sátozt építeni, ami később hajbakaptak s ölré mentek. A verekedés hevében Benzék egy vasas doronggal úgy megverte Weller, hogy az orvosi segélyt világytelen igénybe venni. Megindult ellenük az eljárás.

— **Lopás.** Antalics Ferenc bekelei lakos már régóta lopta a szentgyörgyvályi határban levő cserési erdő fáját. Most megsejték s példásak megbüntetik.

— **Vörös kakas.** Hétfőn délelőtt tűz támadt Horváth Ádám resinaki lakos portáján, mirek kőbőszűrték úgy Horváth, mint Kistánczi Gáspár lakóháza 670 korona értékben égett. A tűz oka ismeretlen.

— **Rokonok között.** Roknok is, meg szomszédok is voltak Cseri Józsefnek és Cseri Pálné csesztregi lakosok. A rokoni kotelekek azonban annyira meglazultak, hogy ellenségeké váltak, annyira szerdán verekedése fajult. A rövidbebt Cseri Józsefnek húzza, aki bepererte rokonát.

— **A csepőgőly áldozata.** Német János végei lakos udvarán járgányos géppel csepeltek. A járgány körül játszadózott a gazdaembernek 11 éves kis leánya. A járgányának egyik fogasa keréke a kis leány szoknyáját elkapta és felszarvarta, így módton a leány a géphe került s még mielőtt a járgányt meg lehetett volna állítani, a gyermek jobb lábát teljesen összeroncsolta. Szerencsére gyorsan lehetett orvos segítségét igénybe venni, másképp a leányka elvérzett volna.

— **Éltűt tűz.** Marton István kalocsi lakosnak Varga József nevű nevelt fia az erdőről, ahol marhákát legeltetett, d. u. 4 óra körül éltűt s az azoeres decára nem került elő. Varga József 12 éves, szőke, korán fejlett, erős, szája rendes, szeméi kekes szőkek, arca kissé szeptlös, imi, olvasni tud, beszél csak magyarul; éltűneskor feketé pantalo, tarka ing, barnás dolmány, fekete kalapot, keek kőtenyt viselt.

Nyilatkozat.

Az Alsölelendvai borszónakjárás epüposza" című cikkünk bekezdésének egyik mondatát így hangzik:

"Egykoron a megyei lapok hangos árnyalvadtak tudtára a világnak, hogy az egész hecset egy uradalmi hivatalnok hűlye fa okozta, amely feltevéssük legelőbb csak annyiban sorulttal helyrehozható, hogy az illető uradalmi hivatalnok fia jelenleg meg nem bílye, csupán a szülei akarank belőle hulyét csinálni azáltal, hogy már évek óta zárva tartják s nem engedik embegeknek látót."

Miután e mondat utolsó része tve információ alapján kerülhetett csak az illeto cikkbe s miután később meggyőződtem, hogy ebben az értelemben a falónak meg nem felel, miután kérték az elkerülést vegett szemem visszatértem. A cikk többi részében lelo állításaimat azonban fenntartom.

Alsölelendva, 1908. július 27-én.

— **ESZESZLY M. VICTOR.**

KRALL MÁTYÁS gépműhelye

Csáktornya, Kossuth Lajos-utca 9. szám.

ELVÁLLAL: mindennemű gazdasági gépek, benzínmotorok, szivattyúk és kutak javítását a legújatyanosabb árak mellett.

Motorjárművek, motorkerékpár, kerékpár és mindenemű VARRÓGÉPEK szakszerű javítása gyorsan és pontosan átcsozólletnek.

Legjobb gyártmányú pneumatic, motorkerékpár-, kerékpár-, és varrógépresek állandóan raktáron.

ACCUMULÁTOR-TÖLTŐ ALLOMÁS!

3889 90k. tkv. sz.

Arverési hirdetmény kivonata.

Az alsölelendvai kir. járásbírósg mint telekönyvi hatóság közhírré teszi, hogy az Első magyar kerékpár és varrógépgyár részvényirtásaság és társai végrehajthatóknak Weinstingl Jakab és neje Schwarz Amália végrehajthatj szenedvettek ellen 221 kor. 20 fill. fögbevetés és járulékaí járásbírósg letétbe helyezett alsölelendvai kir. kassza határában fekvő és pedig:

1. a baksai 176. sz. tkvi. 49. hrszámú (kert a beltelkenben) ingatlanból Weinstingl Jakabné B. 11. alatti illetőségére utójánalt folytán 55 kor. kikáltási árban ;

2. a baksai 334. sz. tkvi. 48. hrszámú (ház 26. szám alatt udvar kerttel) ingatlanból Weinstingl Jakabné B. 12. alatti illetőségére utójánalt folytán 55 korona ;

3. a baksai 193. sz. tkvi. 42. hrszámú (ház 24. szám alatt udvar és kert) és Weinstingl Jakabné tulajdonát képező egész ingatlanra utójánalt folytán 550 korona kikáltási árban ;

4. a baksai 223. sz. tkvi. 678. hrsz. (szántó és erdő a hosszú-Móricz dűlőben) ingatlanból Weinstingl Jakabnak B. 17. alatti s az egészhez viszonyított 1/2-od részbeni illetőségére utójánalt folytán 220 korona kikáltási árban ;

5. Weinstingl Jakabnak telekönyvi tulajdonát ilvelet a baksai 20. sz. tkvi. a) 686. hrszámú (erdő hosszú-Móricznál) egész ingatlanra utójánalt folytán 110 korona kikáltási árban ;

b) 687. hrszámú (erdő ugyanott) egész ingatlanra utójánalt folytán 105 koron kikáltási árban ;

6. a szentandrási 224. sz. tkvi. 252. hrsz. (fenyves a papkúti-dűlőben) ingatlanból Weinstingl Jakab és neje Schwarz Amáliának B. 13. és 14. alatti illetőségére utójánalt folytán 55 K. kikáltási árban ;

7. a szentandrási 250. sz. tkvi. 319. b. hrsz. (erdő és fenyves Cseke irtásban) ingatlanból Weinstingl Jakab és neje Schwarz Amáliának B. 13. és 14. alatti illetőségére utójánalt folytán 551 korona 11 fillér kikáltási árban ;

8. a szentandrási 264. sz. tkvi. 319. a. hrsz. (erdő, fenyves a Cseke-irtásban) ingatlanból Weinstingl Jakab és neje Schwarz Amáliának B. 6. és 7. alatti illetőségére utójánalt folytán 1100 korona kikáltási árban ;

9. a szentandrási 269. sz. tkvi. 330. hrsz. (erdő a nagyaróki-dűlőben) ingatlanból Weinstingl Jakabnak B. 6. és 7. alatti illetőségére utójánalt folytán 220 kor. kikáltási árban ;

10. Weinstingl Jakab és neje Schwarz Amália telekönyvi tulajdonát képező szentandrási 276. sz. tkvi

a) 328 hrszámú (erdő a nagyaróki-dűlőben) egész ingatlanra utójánalt folytán 330 korona kikáltási árban ;

b) 327 hrszámú (erdő a szombathelyi-irtásban) egész ingatlanra utójánalt folytán 27 kor. 50 fillér kikáltási árban ;

c) 323. hrsz. (erdő a nagyaróki dűlőben) egész ingatlanra utójánalt folytán 880 korona kikáltási árban ;

d) 336. hrszámú (erdő a szombathelyi-irtásban) egész ingatlanra utójánalt folytán 22 K ;

e) 178 b. hrszámú (erdő a halastói-fölleben) egész ingatlanra utójánalt folytán 220 korona kikáltási árban ;

f) 343. hrsz. (erdő a szombathelyi-irtásban) egész ingatlanra utójánalt folytán 220 korona kikáltási árban ;

g) 342. hrsz. (erdő a szombathelyi-irtásban)

egész ingatlanra utójánalt folytán 66 korona kikáltási árban ;

11. Ugyanazoknak a szentandrási 16. sz. tkvi. 285. hrsz. (erdő a Szakál-völgyben) egész ingatlanra utójánalt folytán 275 kor. kikáltási árban ; erendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok

az 1908. évi augusztus 11-én d. e. 10 óraker Baksza községvárszántó tartandó nyilván. árverésen a megállapított kikáltási áron alul is eladtni fog.

Árverésni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. LX. t. c. 42. §-ában jelzett árfoalyalmu számitást és az 1881. évi 3333. sz. a. kelt I. M. rend. I. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírra a kiküldött kezehez letenni.

A kir. bírósgat tki hitatósága. Alsölelendva, 1908 július hó 6-án.

Csizsár, kir. bíró.

Egy v. két diákok

teljes ellátásra elfogad keresztény urí család Nagykanizsán. Magányos házban lakunk és külön szobával rendelkezünk. — **Cim: Balázsy Károly Nagykanizsa, Kossuth Lajos-tér 2. szám.**

HÁZILAC készíthetünk kitűnő és mégis olcsó likőrtök és ru. ot a RÉTI FÉLE KIVONAT OTKAL. A kivégese áronalt ly liter liter készítéséhez elegendő, 60 fillér.

Kapható Fuss F. N. díner győzstértáratn Alsölelendván.

Az Alsö-Lend. i Takarékpénztár k" árre teszi, hogy z újonnan átalakított hűlyiségében, az emeleten

3 szoba, konyha, kamara, pince és egyéb megfelelő mellékelyiségekéből álló lakás bérbé adó.

Az érdeklődők a részletes feltételeket a takarékpénztárnál megtudhatják

Alsölelendva, 1908 július 31.

Alsö-Lendvai Takarékpénztár.

A Szentháromság közelében egy 3' kat. hold szőlő kőházzal, gyümölcs-kerttel és szántófölddel együtt eladó. Czim: Varga Sándorné postames-ternő Belicza (Csáktornya mellett).

HAZELADÁS.

A vasutnál 2 utcai szoba, konyha, kamara és kis kert szabadkézből eladó. Tudakozódni lehet Kramár Józsefnel Alsölelendván a vasutnál.